

Móra

Nyár

A Móra Ferenc Szakkollégium lapja | XIX. évfolyam | 4. (64.) szám | 2018. június

HelloSzia és Viszlát!

Sokat gondolkoztam, hol is kezdjem, mert most nem egyszerűen csak a tanévtől búcsúzom, hanem az egyetemi évektől és így úgy tűnik, hogy a MóraNyúz főszerkesztői pozíciójától is. Így a beharangozó helyett inkább csak szeretném megköszönni három állandó szerkesztőmnek a fantasztikus és kitartó munkáját, akiknek a cikkei nélkül az elmúlt két évben egy szám sem jelent meg; köszi mindent Béla Bálint, Mohai Aletta és Paudits Noémi és a többieknek is, akik egy-egy cikk erejéig belekóstoltak az újságírás rejtelseibe. Vikinek pedig, hogy segített korrek-túrázni és tördelésre előkészíteni az anyagot, a Kollégiumi Bizottságnak és igazgató úrnak pedig, hogy lehetőséget adtak, hogy kommszakos-ként kicsit visszaadjak annak a közösségnek, amihez én is tartozom.

Szóval mielőtt tombolna a nyár, lapozzátok fel az idei év utolsó szá-mát, amiben a szakkollégiumi kurzusok mellett többoldalas beszámó-lót kaptok a Morgilláról. A cikkek segítségével remélem mindenki ki-csit visszautazik az időbe és előkeresi a számára legkedvesebb emléket.

Kellemes nyarat kívánunk mindenkinek!

a MóraNyúz szerkesztői stábja,
Drozdik Evelin,
főszerkesztő

1848-49-ES ELŐADÁSSOROZAT

Írta: Deák Ádám, Majnár Sándor, Tarczali Levente

Idén tavasszal került sor kollégiumunkban az 1848/49-es forradalom és szabadságharcról szóló előadássorozatra, melyet két jubileum is motivált. Az egyik a forradalom és szabadságharc eseményeinek 170. évfordulója, a másik pedig a szabadságharc kiváló hadvezére, Görgei Artúr születésének 200. évfordulója. Sorozatunk öt előadásból állt, melyből négy tematikusan dolgozta fel az eseményeket, az utolsó pedig Görgei Artúrról szólt.

Az első előadást április 5-én, az SZTE Modernkori Magyar Történelmi Tanszékének tudományos munkatársa, Pelyach István tartotta meg. 1848/49 történéseit elemezte politikatörténelmi szempontból, a márciusi forradalmi eseményektől egészen a világosi fegyverletélig. Többször is hangsúlyozva, hogy 1848 ősziig a szó szoros értelmében nem beszélhetünk forradalomról, hiszen minden törvényes keretek között zajlott.

A következő előadó Csikány Tamás ezredes, a NKE Hadtudományi Doktori Iskolájának vezetője volt. Ő a tavaszi hadjárat hadművészetéről beszélt a legújabb kutatások fényében. Míg a hadtörténeiszek korábbi álláspontja szerint – köztük Csikány Tamás szerint is – az április 26-i komáromi csata után üldözni kellett volna az osztrák sereget, addigra ma már ő is úgy gondolja, hogy nem csak politikai, de katonai szempontból is elfogadhatóbb döntés volt Buda

ostroma. A harmadik előadó Zakar Péter volt, aki az SZTE Modernkori Magyar Történelmi Tanszékének az oktatója. Előadásában a fontosabb egyházi személyek – mint például Mednyánszky Cézár vagy Erdösi Imre – életét, a szabadságharcban betöltött szerepét és utóéletét mutatta be. Az előadónak köszönhetően így bepillantást nyerhettünk az egyházi személyek tevékenységébe és a szabadságharc utáni különböző emberi sorsokba. Negyedik előadónk Deák Ágnes volt, aki szintén az SZTE Modernkori Magyar Történelmi Tanszékének kutatója. Előadásában az 1848-49-es forradalom és szabadságharc eseményeit vizsgálta a nemzetiségi kérdés szempontjából. Részletesen bemutatta a Habsburg Birodalmon belüli nemzetiségek törekvéseit az átalakításra, reformokra és a függetlenedésre. Emellett a Birodalom reformkísérleteit is taglalta. Utolsó előadónk Hermann Róbert volt, aki a Károli Gáspár Református Egyetem Történelemtudományi Doktori Iskolájának oktatója. Látogatása kitüntetett szereppel bírt, a feljebb említett évforduló miatt. Hermann Róbert országos szinten is elismert előadó és kutató, akinek szakterülete Görgei életútja és a „Görgei-kérdés”. Az előadás betekintést adott Görgei korai éveibe, katonapályájába és a magyar szabadságharchoz vezető útjába, az abban betöltött szerepébe, valamint későbbi éveibe, egészen a haláláig. A témát pontos szakmaisággal, ám a laikusok számára is érthető módon adta elő, sorozatunk méltó zárásaként. A jövőben is szeretnénk hasonló történelmi témájú kurzust szervezni.

BIOLÓGIA A MINDENNAPOKBAN

Írta: Schütz Oszkár

A második félévben is kínálkozott lehetőség a biológus hallgatóknak és ilyen érdeklődésű kollégistáknak belsős kurzus látogatására, Biológia a mindennapokban címen indult ugyanis egy előadássorozat, melyet a Biológia Intézet PhD hallgatói tartottak felváltva. Saját kutatási tevékenységük bemutatása mellett egyéb, témájukkal összefüggő aktuális érdekességről is beszéltek, a friss kutatókra jellemző lelkesedéssel.

Az előadók a Mikrobiológia Tanszékről érkeztek hozzánk, ahol a különböző egysejtű és fonalas parazita gombákkal foglalkoznak, mikrobiológia és humán patológiai vonatkozásban, így a prezentációkon elhangzottak is alapvetően a gombák köré csoportosultak. Ám nem szükségszerűen csak ezek fiziológiáról hallhattunk. Sok hasznos ismeretet sajátíthattunk el a gombás betegségekkel kapcsolatban, melyek, bár leggyakrabban opportunistá fertőzőként jelentkeznek, sok ember életét keserítik meg még napjainkban is, és orvoslásukhoz, valamint az ehhez szükséges tudásanyag bővítéséhez a szegedi kutatók is jelentősen hozzájárulnak. Megismerhettük a különféle antibiotikumok előállításának módját, mivel ehhez a folyamathoz is gombákat hívnak segítségül a kutatók, továbbá még egy kis áltudományos-gyógyszer „vadászaton” is részt vehettünk. Az interneten népszerű, betegségeket és szimptomáikat összesítő weboldalakon vizsgáltuk a fellelhető gyógymódokkal kapcsolatos információk hitelességét, s bár az oldalak laikusoknak szólnak, többször is komoly hiányosságokra mutattak rá az előadók. Az utolsó előadáson bepillantást nyerhettünk a PhD hallgatók

kutatómunkájába is, így az erre a területre készülőök is értékes beszámolót hallhattak első kézből, egyenesen a kutatás résztvevőitől. Mivel az előadássorozat a Nemzeti Tehetségpont rendszer keretén belül valósult meg, a kurzus teljesítésekor aláírásunkkal az előadók szakmai előmenetelét is segíthettük.

ISASZEGI JÁNOS NY. TÁBORNOK ELŐADÁSA, A 21. SZÁZAD ÉLETTÉR HÁBORÚI A VÍZÉRT, A FÖLDÉRT, AZ ÉLELEMÉRT, A ... LÉTEZÉSÉRT!

Írta: Kovács Attila

Fotó: Kujbus Tamás

Már 2017 tavaszán felvetődött Isaszegi János meghívása, amikor is volt kollégistánk, Vígh Mihály, a HM Zrínyi Nonprofit Kht. kommunikációs ágazati igazgatója, a *Mórások a médiában* sorozatunk vendégeként javasolta a kiváló előadó és színes egyéniség tábornok Mórába csábítását. Végül, igaz egy évvel később, de elkövetkezett a nagy nap, és 2018. május 24-én, csütörtökön szak-kollégiumunkban vendégül láthattuk Dr. Isaszegi János ny. vezérőrnagyot, háborús hadműveleti szakértőt, aki 2003 augusztusa és 2004 júliusa között Irakban, az OIF Iraki Szabadság Hadművelet Koalíciós Főparancsnokságán a koalíciós hadműveletek főnöke, majd a Főparancsnok koalíciós hadműveleti helyettese volt, szolgált Szíriában, Afganisztánban és a világ számos pontján. Tábournok úr mindemellett a NKE/ZMNE címzetes egyetemi tanára; az NKE, a KRE, a BCE rendszeres vendégelőadója és a Zrínyi Kiadó vezetője is. Az előadáson jelen volt a Zrínyi Kht. ügyvezető igazgatója, Benkóczy Zoltán és Vígh Mihály kommunikációs ágazati igazgató is.

Annak a közel harminc érdeklődőnek, akik a Szegedi Borfesztivál időpontjában az előadást választották délutáni programként, azt gondolom, örökre emlékezetes marad a rendezvény. Egyrészt, mert ritkán esik meg az emberrel, hogy szünet nélkül hallgasson végig egy több mint négy és félórás előadást, másrészt, mert az előadás annyira érdekes és izgalmas volt, hogy a jelenlévők szinte észre sem vették az idő múlását, és többségében kitartottak a késő esti órákig. Isaszegi tábornok úr előadásának címe már önmagában is kellően figyelemfelhívó volt, „A 21. század élettér háborúi a vízért, a földért, az élelemért, a ... létezésért!”, a négy és fél órában pedig szinte megelevenedtek számunkra a világ válságövezeteinek konfliktusai, a magyar missziók hétköznapijai. Az előadás első felében szó volt a részeiben zajló „III. világháborúról”, a megváltozott katonai hadviselésről, a katona fizikai erejétől a gépekkel vívott háborún, majd az atomfegyver bevetésén át az információs fölényre törekedő a hibrid háborúig, a robotokkal/drónokkal vívott „csillagháborúk” eljöveteleig... Ezt követően az előadó áttért a válságövezetek bemutatására, és részletesen elemezte a jelen konfliktus zónáit, kitérve Afganisztánra, a Balkánra, Irakra, Iránra, a két Koreára, Észak-Afrikára és természetesen Szíriára és Ukrajnára. A tábornok úr évtize-

des missziós tevékenysége során szinte az összes válságövezetben szolgált, a személyes élmények még hitelesebbé és szemléletesebbé tették mondanivalóját. Az előadás talán legizgalmasabb és különösen aktuális része volt a 21. századi terror migrációról, a tervszerű területfoglalásról szóló összefoglaló. A háttérben zajló folyamatokat, diplomáciai hadviselést és nagyhatalmi érdekeket elemezve olyan információkat, tényeket ismerhettünk meg, amelyek a napi hírekből és a tankönyvekből is kimaradnak. Az előadás utolsó része a személyes élmények összegzésére és archív felvételek, képek bemutatására fókuszált. Az előadást követően tábornok úr a kollégium kávézójában hajnali fél kettőig válaszolt az érdeklődők szünni nem akaró kérdéseire, itt már főleg a személyes élmények és sztorik domináltak, és talán reggelig tartott volna maratoni előadás, ha e sorok írója nem bont asztalt, amire a még kitartó fanatikusok is lezártak tekintették a 8 és fél órára nyúló szakmai programot. Végezetül egy jó hír azoknak is, akik idő vagy elfoglaltság hiányában nem hallhatták Isaszegi tábornok urat. A Zrínyi Kiadó vezetője nem jött üres kézzel, hadtörténeti, hadtudományi könyvek sokaságával lepte meg szakkollégiumunkat, amelyek rövidesen az alagsori könyvtárban is elérhetőek lesznek.

MÉRNÖKINFORMATIKA NAPJAINK KUTATÁSAIBAN SZAKKOLLÉGIUMI KURZUS

Írta: Szilágyi Norbert

Jelek, jelfeldolgozás, zajok, mérés-technika, 3D nyomtatás. Csak pár érdekes téma azok közül, melyekről szó volt a 2017/18-as tanév második félévében a mérnökinformatikus kurzuson. Szakkollégiumunkban már évek óta működik az Informatika Műhely, amelynek keretein belül minden félévben más és más, az informatika különböző szakterületeiről érkezett előadótól hallhatunk érdekeségeket. Ebben a félévben a Műszaki Informatika Tanszék képviselőjében mások mellett Oláh Tamás, illetve jómagam is tartottunk előadásokat, összesen 10 alkalommal.

Nem is gondolnánk, hogy az informatika mennyire körülvesz bennünket a mindennapokban. Az első néhány alkalommal olyan mindennapi témákat dolgoztunk fel, mint például az akusztikus és elektromos zajok, a jelek és azok jelentősége a távközlésben. A többi előadás a napjainkban a tanszéken folyó kutatásokról szólt. Szerintem a legérdekesebb témák közé tartozott például az orvosi informatika: megismerhettünk kísérleti fázisban lévő légzéstechnikai mérő- és elemzőrendszert, illetve a szívritmus változékonyságát vizsgáló módszert is, amelyek a világon egyedülállónak számítanak. A tanszéken sok tudományos publikáció is született ezekből a témákból, utóbbiból TDK dolgozat is. Végül, de nem utolsó sorban a 3D nyomtatást is megcsodálhatta élőben, aki az utolsó, inkább workshop

jellegű előadáson részt vett, hiszen egy igazi 3D nyomtatót is bemutattak működés közben.

Megkérdeztük az előadással kapcsolatos élményeiről Makan Gergelyt, a Műszaki Informatika Tanszék Zaj Kutatócsoportjának egyik kutatóját: „Jó ötletnek tartom, hogy vannak ilyen előadások, meglepő volt számomra, hogy ilyen komoly színvonalú előadássorozatot szervez egy kollégium. A hallgatóság érdeklődő volt, ami az előadás végén feltett kérdésekből is látszott.”

A kurzust mindenkinek ajánlani tudom, hiszen mindössze 10 alkalommal, egy-egy óráig tart az egész, ami elég rövid idő ahhoz képest, amilyen fontos kutatásokba bepillantást nyerhetünk. Számonkérés nincs, két hiányzás megengedett, ami szintén nagyon kedvező a kapható 5 szakkollégiumi pontért.

RENDKÍVÜLI INTERKOLL & NYATA 2018

Írta: Pavlicz Ágnes

Fotó: NYATA XXI

A tanév utolsó és egyben rendkívüli Interkoll ülését végül 2018. május 25-re hívta össze a SZEF. Napirendi pontjai az idei Nyári Találkozó szervezőjének visszahívását és az új NYATA szervezők kijelölését célozták.

A NYATA 2018 szervezését a PTE TTK Szentágothai János Szakkollégium vállalta el tavasszal, azonban a SZEF úgy találta, hogy sajnos nagyon kevés előrelépés történt az előkészületek terén. Az eredeti program szerint a NYATÁ-t Beregszászon rendezték volna meg. A SZEF elsősorban a rendelkezésre álló szálláshelyek mennyiségét kifogásolta, mivel a több mint 200 fős rendezvényre a rendkívüli Interkoll napjáig mindössze 80 szálláshely állt rendelkezésre. A SZEF számára nem volt átlátható a rendezvény költségvetése sem. Ezt a Szentágothai Szakkollégium képviselői az Interkoll ülésén bemutatták. A nem megfelelően érkező pályázati támogatások miatt összességében egy rendkívül drága NYATA elé néztünk volna. A Szentágothai Szakkollégium képviselői - köztük Hatvani Zsolt igazgató - beszámolója után, hosszas megvitatást követően a SZEF úgy határozott, hogy a 2018-as NYATA szervezőjére vonatkozó határozatát hatályon kívül helyezi.

Az ülés második felében felállt egy 17 tagot számláló szakkollégiumok közötti szervezőcsapat, amely az új NYATA szervezésének egy-egy részterületéért felel majd: szállás, program, marketing és pénzügy. A programra mind az egyes szakkollégiumoktól, mind pedig az előző évi szervezőktől érkeztek felajánlások, utóbbi esetben a tavalyi és tavalyelőtti NYATA szervezése során kimaradt összegekkel támogatják a rendezvényt. Igazán öröndetes az is, hogy Halász Márk, a Szentágothai Szakkollégium tagja még a helyszínen csatlakozott az új szervezői csapathoz.

Az idei NYATA téridő információi:

Időpont: 2018. augusztus 02-05.

Helyszín: Balatonakali

A szervezőcsapat szavazatai alapján az idei tábor témája a „Válságok”. E köré épülnek majd az előadások is. A workshopok idén is önkéntes alapon, szakkollégisták bevonásával, a fő témától függetlenül és teljesen szabadon kerülnek megszervezésre. Ezek alapján a programok három fő csoportra oszthatók: közösségépítő játékok, előadások és workshopok. A tábor költsége a felajánlások függvényében alakul.

További információk elérhetők a hivatalos Facebook eseménynél: NYATA XXI. Link: <https://www.facebook.com/events/148372172532055/>

DOKTORANDUSZ KUTATÓÚTON

FORRÁSCSOPORTOK KAMARAKONFERENCIA A MÓRA FERENC SZAKKOLLÉGIUMBAN

Írta: Apjok Viven

Fotó: Szilágyi György

2016-hoz hasonlóan 2018-ban is a Móra adott otthont a Doktoranduszok Országos Szövetsége Történelem- és Politikatudományi Osztálya (röviden: DOSz TePO) rendezvényének, mely a Doktorandusz Kutatóúton címet viseli. Az alapvetően workshop formában megrendezett tanácskozás célja, hogy a DOSz TePO tagjai bemutassák – elsősorban egymásnak, illetve a helyi közönségnek – kutatásaikat valamilyen tematika mentén. 2 éve ez a vezérfonal a módszertan volt, 2018-ban pedig a források, forráscsoportok köré szerveződött a találkozó. Ebben az évben

némileg eltértünk a korábbi formától: az utánpótlás biztosításának, a szervezet népszerűsítésének, valamint a szakkollégiumi háttérnek jegyében ez évben a program konferenciává ért, amely keretében a doktori hallgatók mellett olyan alap- és mesterszakos hallgatók is előadhattak, akik vagy ÚNKP-ösztöndíjban részesülnek (tehát érdeklődnek a kutatói pálya iránt), vagy már rövidesen doktori tanulmányokat is kezdenek folytatni.

Igazgatónk, Kovács Attila nyitotta meg a 9 előadásból álló konferenciát, aki üdvözölte a rendezvény visszatérését Szegedre, és kiemelte egyrészt azt a bölcsész szellemi műhelyt, ami a Mórát megalapítása óta jellemzi, másrészt pedig a tehetséggon-

dozás fontosságát, amit a szakkollégiumok esetében hangsúlyosnak tart. Ahhoz ugyanis, hogy a hallgatók érvényesülni tudjanak az akadémiai közegben, nagyon fontos, hogy a kötelező órákon túl valami pluszt kapjanak, megismerkedjenek azzal a világgal, aminek részesei szeretnének lenni – lehetőleg mihamarabb, már az alap- és mesterképzés során is. Ezen kívül nagy szerepe van az értelmiségi szocializációban a közösség(ek)hez tartozásnak, legyen az egy lokális szak- kollégium, vagy egy országos szervezet.

Ezután Molnár Dániel, a Doktoranduszok Országos Szövetségének elnökségi tagja (immár elnök- helyettese), a DOSz TePO alelnöke köszöntötte a megjelenteket, és a szervezet nevében kívánt eredményes tanácskozást. Kifejezte abbéli örömét, hogy már a doktori tanulmányok megkezdése előtt többen tudatosan készülnek a kutatói pályára, és ehhez meg is teszik a szükséges lépéseket – a tanulmányokon túl közösségekhez, műhelyekhez igyekeznek csatlakozni.

Ezt követően vette kezdetét a konferencia, melynek első előadását Juhász Péter, a SZTE Történelemtudományi Doktori Iskolája Medievisztika Programjának hallgatója tartotta Anonymus és a magyar őstörténet. Egy politikai idea mint történeti forrás címmel. Az előadó Anonymus Gestájának őstörténeti forrásértékét vizsgálta. Szépirodalmi alkotásként műve magyar őstörténeti adatai óvatossággal kezelendők. A problémát részletesen az előadó készülő könyvében járja körül. Másodikként szintén a SZTE TDI Medievisztika Program történészhallgatója, Kiss Máté (szakkollégiumunk lakója) beszélt a 9–11. századi kelet-európai skandináv jelenlét forrásairól. Az előadás a skandinávok 9–11. századi kelet-európai jelenlétének forrásait mutatta be, különös tekintettel

az írott kútfőkre. A politikai-ideológiai hatásoktól terhelt probléma megoldását nehezíti a szegényes forrásbázis többféle értelmezési lehetősége, amely bizonyos mértékben valóban visszatükrözheti a térségben lezajlott bonyolult etnikai-politikai folyamatokat. A középkorból a koraújkorba vezetett át bennünket Szemethy Tamás, az ELTE doktorjelöltje, aki az ELTE Trefort Ágoston Gyakorló Gimnáziumának tanára, és lebilincselő terület, a prozopográfia, vagyis személyi adattárak – melyek a történeti kutatásokat segítik elő – létrehozásának rejtelseibe vezette be a hallgatóságot. Kutatási területe a koraújkori magyar társadalmi elit – e téma azon forrásait mutatta be, amellyel az Osztrák Állami Levéltárban találkozott. Csernus-Lukács Szilveszter is Szegedről érkezett, és előadásában a 19. századi nemzeti egyenjogúsáig vezető utat mutatta be. Történészdoktori tanulmányai mellett jogot tanul, ez pedig előadásán is tükröződött, hiszen a kérdést elsősorban a rendeletek felől közelítette meg. A közös ebédet követően Apjok Vivien, a SZTE TDI Modernkor/Néprajz alprogramjának végzős hallgatója (szintén szakkollégiumunk lakója) prezentálta kutatási témájának egy szeletét. Az egyébként történész többségű közegben ismét ez volt az egyetlen néprajzi tematikájú előadás: a Maros folyó társadalmi és kulturális szerepének vizsgálata a források tükrében. Az előadás arra világított rá, hogy az 1935-43 között megjelent Makói Ujság milyen adatokkal szolgál a Maros és a makóiak közötti kapcsolatra, ezek pedig a krízisek (árvizek és vízbefúlások), gazdálkodás (vízi közlekedés, áruszállítás, öntözés), a rekreáció (strand, marosi gyógyiszap), és az idegenforgalom, de a folyó megjelenik az irodalomban, festészetben és a lokális humorban is.

A DOSz TePO tagjai után következtek a graduális képzésben részt vevők. Elsőként Csík Ádám Lajos (Móra Szakkollégium) mutatta be munkáját, melyet Új Nemzeti Kiválóság Ösztöndíj is támogat: a „68-as csehszlovákiai bevonulás kutatását, mindezt kihegyezve a Magyar Néphadserg iratállományára. Őt Lengyel Ádám, szintén szegedi történész PhD hallgató követte, aki egy sajátos területtel foglalkozik: a jelenkori hadműveletek történetével. Előadásában kiemelte, hogy egy olyan határtémát választott, amelyet sokan inkább a hadtudományhoz sorolnak, holott a hadműveletek történeti vizsgálata nagyon is legitim terület egy történész számára is. Szabó Mátyás a Nemzeti Közszolgálati Egyetem hallgatója (Ostrakon Szakkollégium), előadásának címe Állambiztonsági intézkedések kulturális és ifjúságvédelmi vonalon az 1980-as években, amelyben főként a MOS-OI nevű zenekar ellen folytatott perek anyagait mutatta be. A konferencia utolsó előadója Németh Kornél (Móra Szakkollégium), aki egyedüli politológusként tartotta meg előadását a nemkívánatos iskolai témákról. Prezentációjában rávilágított saját kutatási eredményeire, mely szerint a politikai szocializáció elsődleges problémája a középiskolákban a tanárok és az iskolai vezetés részéről érkező elutasítás, míg a di-

ákok körében fogékonyságot tapasztalt a téma iránt. Véleménye szerint fontos volna, hogy politológus szakembereket bevonjanak a középfokú oktatásba oly módon, amely segíti a mediációt az iskolák vezetése, tanárai és diákjai között politikai témák tekintetében.

A konferencia eredményességét mutatja, hogy élénk viták, beszélgetések alakultak ki a résztvevők és a hallgatóság között – olyannyira, hogy végül a rendezvény nagy időbeli csúszással, de szakmai szempontból gyümölcsözőn zárult. Hevő Péter moderátor (az ELTE doktorjelöltje) kiemelte, hogy ezeknek a fórumoknak nem csak a bemutatkozás, hanem a visszacsatolás, a szakmai fejlődés a lényege, amelyek leginkább az előadásokat követő diszkussziókban gyökereznek. A konferenciát Apjok Vivien szavai zárták, aki a TePO elnökeként hangsúlyozta az értő és tevékeny utánpótlás fontosságát, valamint kiemelte, hogy véleménye szerint a kisebb előadói létszámú konferenciák eredményesebbek, hiszen a családiasabb hangulat miatt több lehetőség van a témák mélyebb megvitatására. A rendezvényen számos ígéretes szakmai kapcsolat kötött, a reménybeli utánpótlás és a még nem tag doktoranduszok megismerhették a szervezetet, jelezték csatlakozási szándékukat.

MEGÉRI A PÉNZÉT?

Írta és fotózta: Ízing Máté

Az ország egyik legnagyobb hallgatói előadói számmal rendelkező konferenciája egészen biztosan a Doktoranduszok Országos Szövetsége és az aktuális egyetem hallgatói önkormányzata által szervezett esemény, mely idén 21. alkalommal került megrendezésre.

A „fiatal magyar kutatók és doktoranduszok világtalálkozója” névvel is fémjelzett konferenciának tehát minden évben más felsőoktatási intézmény ad otthont. Idén a győri Széchenyi István Egyetem kapta a szervezési jogot. Hat-hétszáz fő elszállásolása, étkeztetése, a szekciók beosztásának megszervezése, teljes lebonyolítása nem kis feladat, aminek az árát is megkérlik: ha nem vagy a DOSZ osztály valamely tagja, a két éjszaka idén és a tavalyi évben is 16 000 Ft-ba kóstál. Nem voltam még sosem Tavaszi Szél Konferencián, de viszonylag jókat hallottam róla, így úgy döntöttem, én is jelentkezem.

Ebédidőben érkeztünk első nap az ország másik végéből, Szegedről, így első dolgunk az étkezés volt. Közölték, hogy az étel elfogyott, kevesebbet adagot rendeltek, mint kellett volna, holott a fent nevezett összeg természetesen tartalmazza ezt. Csak hosszas egyeztetés után, végül a főszervező közbenjárásával tudtuk elfo-

gyasztani első napi ételünket. A programban meghirdetett közösségi programok (Audi gyárlátogatás, éjszakai városnézés, buli, aquapark, stb.) szinte mindegyike elmaradt, amiről folyamatosan záporoztak az e-mailek a program alatt, pedig sokak számára éppen ezek a pluszt adó közösségi programok tették vonzóvá a konferenciát.

A szervezés a szekciókat illetően is hasonlóra sikeredett: az előadásokhoz szükséges alapfelszerelést sok esetben egyáltalán nem, vagy csak késve kaptuk meg. Sok helyen nem volt szék, projektor és tulajdonképpen semmi sem, csak egy tanulószoba négy fehér fala a győri campus kollégiumában. A szekcióvezetők felkérése, kiválasztása sem sikerült: nálunk, a földrajz szekcióban egy (egyébként végtelesen korrekt) biológia PhD-hallgató, másutt senki sem képviselte a szekcióvezetőt. Olyan szekcióról is tudok, ahol – mivel eszköz és vezető sem állt rendelkezésre – a különböző egyetemek hallgatói inkább egy közös sörözést választottak.

A programnak persze pozitív oldalai is voltak: a mi szekciónk tíz előadója közül például szerintem mindenki nagyon jó prezentációkat adott elő, de a nyitóelőadások is nagyon jó gondolatokat vetettek fel, s természetesen kapcsolatépítésre- és ápolásra is kiváló lehetőségek adódtak.

Reményeim szerint jövőre – az idei év kudarcaiból tanulva – ismét színvonalas programnak nézhetünk elébe, hiszen az egyik legfontosabb, nagy hagyományokra épülő vándorkonferenciáról beszélünk.

TERVEZETT SZAKKOLLÉGIUMI KURZUSOK

2018/19-ES TANÉV

- Boros Lajos: Napjaink városfejlesztési kihívásai
- Galgóczi László Norbert: Humán gombás fertőzések: Járványtan, diagnózis, kezelés
- Szabó Renáta: Metabolikus és kardiovaszkuláris betegségek
- Molnár Erika-Bereczki Zsolt: Humánbiológia
- Mesterséges Intelligencia (tervezett előadók: Berend Gábor, Németh Tamás, Grósz Tamás, Dombi József, Jelasity Márk, Gosztolya József)
- Andrásik Attila: Lézerfizikai műhely (meghívott előadókkal)
- Táncantropológia (tervezett előadók: Apjok Vivien, Fügedi János, Dóka Krisztina, Karácsony János, Kukár Manó, Takács Gergely, Varga Sándor)
- Gálffy László: Folyó és város együttélésének történeti metszetei
- Jagodics Balázs-Mihalik Árpád: Csoportvezetési és tréning technikák pszichológus hallgatóknak
- Németh Miklós: Kommunikáció szóban és írásban - nyelvművelés
- Természetfeletti erők a népi hiedelemvilágban (táltosok, varázslók, nézők, boszorkányok, tündérek és vámpírok a középkori és kora újkori Magyarországon)
- Kortárs irodalom meghívott előadókkal
- Konfliktuskezelő tréning tanár szakosoknak (Gál Zita vezetésével)
- Stumpf Péter: Unortodox politikai antológia:
- Válogatás 8 év politikai vitakérdéseiből
- Huszár Sándor: Marketing
- Gazdaságpolitikai kihívások és alternatívák a mai Magyarországon (tervezett előadók: Botos Katalin, Chikán Attila, Farkas Beáta, Járai Zsigmond,
- Kovács Árpád, Urbán László)
- Politikai vitaestek meghívott előadókkal (a Szegedi Politológus Hallgatók Egyesületével közös szervezésben) - tervezett előadók: Fodor Csaba, Tóth Csaba,
- Mráz Ágoston, Török Gábor, Ember Zoltán, Boros Bánk Levente, Gömbicz Nándor, Tölgyessy Péter, Zsolt Péter
- Kortárs segítő kurzus (az SZTE Egyetemi Életvezetési Tanácsadó Központ közreműködésével)
- Kutatásmódszertan (az Új Nemzeti Kiválósági Programban résztvevő hallgatók kutatásainak bemutatása)
- Móra Szabadegyetem (könyvbemutatók, előadások, vitaestek)
- Sportpszichológia szeminárium (a 2018/19-es tanév második szemeszterében)

A lista nem teljes, a tanév során tervezünk nyelvtanfolyamokat, további kurzusokat, előadássorozatokat, illetve várunk javaslatokat is.

CSAK A KÉK

A KÉKEK BESZÁMOLÓJA A MORGILLÁRÓL

Írta: Tolnai Kata

Ha az idei Morgillára (meg az előzőkre) gondolok, rengeteg minden jut eszembe. 2014 szeptembere óta vagyok egyetemista, 2014 szeptembere óta vagyok büszke mórás. Szegedi egyetemista identitásomnak hatalmas részét képezi az, hogy kollégista vagyok, az első naptól kezdve, mégis úgy érzem, hogy akkor kezdtem igazán érezni, hogy tartozom valahova, tartozom valakikhez, amikor az első, 2015-ös Morgillámra kezdtünk el készülni a csapatunkkal.

Ez a rendezvény az előkészületektől kezdve a mindennapos bulikon át az afterpartikig és az ebből születő barátságokig szerintem minden apró részével hozzájárul ahhoz, amitől mindenki imád mórásnak lenni. Persze mondhatjuk, hogy klisé, hogy a Morgilla által egy családdá válunk, mert egy kicsit valóban klisé, de szerintem ez tényleg így van. 4 évvel ezelőtt indult először a kék csapat a Morgillán, én csatlakoztam hozzájuk, és azóta is töretlenül kék vagyok. Akikkel összehozott a 4 évnyi tervezgetés, rajzolás, forgatás, bulizás, néha varrás, néha hímzés, máskor társasozás vagy kártyázás, ivás, evés, sírás és nevetés, azok lettek a szegedi családom. És erre az idei Morgilla csak feltette a pontot.

Persze tagadhatatlanul nagy része a dolognak a buli a rendezvény előtt, közben és után is, ám mégis a legjobb nekem mindig azt látni, hogy mennyi különböző embert tud összehozni a Morgilla és mennyi különböző embernek tud örömet okozni. Elindulunk valamelyik csapattal, és van rajtunk egy valamilyen színű póló, de mindenki tudja, hogy igazából ennek egyáltalán nem ez a lényege. Az első Morgillám előtt is mindenki ezt hangoztatta, és azóta is újra meg újra bebizonyosodik számomra, hogy tényleg így van. Nem az számít, hogy kin milyen színű póló van, hanem a közös forgatás számít, ahogy közösen röhögünk a filmek bemutatásánál, ahogyan olyanokkal táncolunk a tornateremben, akiknek a nevét sem biztos, hogy tudjuk, vagy ahogyan huszonpáran együtt ülünk a lépcsőn vasárnap hajnalban, teljesen kimerülten. Ezekről szól a Morgilla, nekem.

Az idei Morgilla hasonló volt, mint az előzőek, meg közben egy kicsit persze más is volt. Más jelöltek meg feladatok jöttek, mint eddig, új örök (vagy éppen nem annyira maradandó) emlékek születtek, új emberek csatlakoztak hozzánk, de valahogy esszenciájában mégis az maradt, ami mindig volt és mindig lesz; az a 4 nap, amiért imádunk Mórásnak lenni!

A TAKARÍTÓNŐŐ, JEEE A FEKETÉK BESZÁMOLÓJA A MORGILLÁRÓL

Írta: Kujbus Tamás

Korábban, még mikor csak szó volt az esetleges Morgillán való indulásomról, nagyon sokat hezitáltam, kell-e ez nekem, hiányzik-e az a sok másnap és az ún. posztmorgilláris depresszió, amin köztudomású, hogy nagyon nehéz túljutni. Esténként sör mellett a többieknek sikerült rábeszélniük, ám másnap reggel mindig átgondoltam micsoda meló ez, s általában meggondoltam magam, s ez így ment sokáig, mire egyszer beadtam a derekam, nem kis részben köszönve ezt az igazgató úrnak, aki biztosított arról, hogy nem lesz gond, ha néha csak délután leszek képes felkelni, elvégre a Morgilla is felfogható egyfajta kollégiumi melónak.

Természetesen már hetekkel korábban elkezdtünk készülni az elő feladatokra, lévén hogy a csapat egy kicsit túlkoros, így mindenkinek megvolt a maga dolga a kolin kívül is. A leghosszabbnak tűnt a vlogos feladat és a klip, amiken minél gyorsabban túl szeretnénk volna esni, mert nehéz volt ennyi embert mozgósítani, akik gyakran szivárogtak a büfébe vagy a lépcsőhöz füstöltni. Próbáltunk bevonni az elő-feladatokba minél több friss arcot is, de nem teljesen jártunk

sikerrel, ám ez a csapat identitásából és jellegéből is adódott, mert jól ismert és közismerten lökött szereplőkre volt szükség. Emellett az előfeladatok elkészítése során jelentős mennyiségű szeszes ital is rendre elfogyott, ami tapasztalt bohémokat követelt meg, bár őszintén szólva vannak egyes forgatások, amikről még nekem is csak részletek vannak meg az eseményekről, meg a kellemes másnapi tudat, hogy szerencsére sikerült nem összetörni semmilyen technikai berendezést (a Dzsitől kapott fénytechnikát pl.) vagy épp nem estem le valahonnan vagy nem vágtam szét magam és senkit sem a mindig ominózus fellépésű láncfűrészsel. A forgatások hihetetlen hangulatban teltek, pl. a klipen akkora volt a röhögés azon, ahogy kinéztünk, a bugyuta számon, na meg a hülyeségeimen, hogy gyakorlatilag reggeltől estig szakadt rólunk a víz a parókák alatt a sok ökörködéstől. Szerencsére a fogatások mind a koliban történtek, azaz nem kellett időt vesztegetni külső helyszíneken, ami nagyon hasznos volt, mert sokunk csak délutántól ért rá a már említett oknál fogva.

Magára a rendezvényre még meglepő módon fitt állapotba jutottam el, ami talán a tudatos májregeneráló kúrának volt köszönhető, amit jó

egy hónappal korábban kezdtem, az ördög tudja, miért. Bár a szellemi vetélkedőn elég pocskul néztem ki, mint mondják szemtanúk, hogy ki kellett támasztani a széken, le ne essek, mert aznap egész nap a tűző napon dolgoztam, s talán kaptam egy kis napszúrást is, mindenestre jó rákvörös voltam s eleve szédelegtem. Másnapra viszont teljesen kipihentem magam a sportvetélkedőre, s ez volt az első Morgillám, mikor nem aludtam el a pályán, hanem elejétől a végéig részt vettem a feladatokban vagy szurkoltam a csapatnak. A fogyasztást is tudatosan visszafogtam, mert tudtam, holnap talpon kell maradni, s ott lesz a kegyetlen Forma 1, így az Orsiék, na meg a tavalyi Morgilla, Szekér gardedámsága alatt nem találkoztam igazán erősebb és nagyobb mennyiségű itallal, pedig sok távoli cimborám kezdett megérkezni, ami mindig nagy kockázatot hordoz. A városit egy jó herepörkölttel kezdtem, ami sok erőt adott rengeteg szerencsétlen sorsú pulyka kárára, s gyakorlatilag a Forma 1-ig szinte az események felére is emlékszem, ami elég szokatlan a korábbiakhoz képest. Mint az egész Morgilla ideje alatt, itt is kifejezetten érvényes volt az

az alapelvünk, hogy nem minden áron akarunk nyerni, hanem csak annyira, hogy jó kedvünket ne rontsa el, s ez a városin is érvényesült. Nem görcsöltünk semmin, ha nem ment, akkor anynyi volt, mehetünk tovább és „adj egy fröccsöt”. A forma egyet is túléltem, bár a tüdőmbe is jutott a vodkából, s ez némileg korlátozta a teljesítményemet, mert az üzemanyag állandóan az orromon akart távozni, ahelyett hogy a hengerekben égett volna, de én már annak is örültem, hogy 3 hetes ivás után nem kaptam inkfartust.

A kiosztó nagyszerű élmény volt szintén, mert nekem igazán nem számított, ki győz, nekem a jutalom az volt, hogy végigcsináltuk egy ilyen nagy tradíciójú és koherens csapattal és csapatokkal, akik végig normálisak maradtak és küzdöttek becsülettel, azaz nem volt problémázás a pontokon. Reggelig ugráltam a buliban, mint egy bakkecske, majd három nap posztmorgilláris depressziókezelés a kertben, szigorúan ártézi vízzel, amit egy fergeteges kerti partival zártunk le nálam ugyanitt Deszken, de ez már egy másik történet, ami szintén nagyon jól végződött!

A MEGLELT KINGS

A ZÖLDEK BESZÁMOLÓJA A MORGILLÁRÓL

Írta: Born Boglárka, Pálfi Antónia

Biztos vagyok benne, hogy az idei Morgilla egy örök emlék marad. Talán, mert ez volt az első, talán mert nehéz lesz ezt felülmúlni, nem tudom, de örökké emlékezni fogok rá.

Amikor még augusztus végén baktattam a forrásban a koli felé, és hallgattam a „Mórás Bakancslistát” egy felsőbb évestől a beköltözés előtt, a lista elejét a Morgilla vezette (Egy másik pont, ami mélyen megmaradt bennem az volt, hogy néha maradjunk józanok egy-egy kolibuliban, mert vicces...hogy kipipáltam-e a listámról már ezt a pontot? Hagyjuk inkább...). Az első gondolataim azok voltak, hogy először is, miért van ilyen béna neve egy rendezvénynek, másodszor, miért lehet ez egy ekkora élmény, már gimiben is volt egy csomó ilyen csapatversenyes dolog, ugyan már... de ahogy teltek a hónapok, és én is egyre jobban mórássá váltam, éreztem, hogy valami hatalmába keríti az egész kollégiumot.

A Morgilla nem csak egy rendezvény, amin mindenki részeg reggeltől estig. A Morgilla egy életérzés. (A mondat második fele egyébként helytálló – először azzal is szkeptikus voltam, hogy ugyan melyik egyetemista képes 0-24-ben inni, de azóta ez már szinte életképpé vált.)

Kételkedve vártam a morgillás napokat, de amint elkezdődött, már alig vártam a következőt.

Nem voltak nagy elvárásaim – talán szerzek egy-két új barátot, néhány jó Dzsi-bulit áttáncolok, meg lesznek király akciók a büfében. Azt hiszem mondanom sem kell, hogy ennél azért jóval többet kaptam.

Nem tudom leírni, mit éreztem akkor, amikor az egész Közép fasor az én nevem kiabálásától zengett a kidobósnál...ezelőtt azt se tudtam, hogy jó vagyok belőle. (De tényleg, két évig fel voltam mentve tesiből.)

Vagy amikor a csapatmegbeszéléseken egymás szavába vágva mondják az emberek, hogy milyen jó is az ötleted, és mondj még többet.

És amikor olyan emberek jönnek be a szobádba este sörözni, vagy esetleg filc tukánt varrni, akikkel ezelőtt még köszönőviszonyban sem voltál.

Ha azt mondanák, hogy emeljek ki egyetlen élményt, ami a legjobb volt, elég nehéz dolgom lenne. A sorozatos nemalvások és hajnali táncok és beszélgetések miatt a Morgilla számomra egy véget nem érő bulinak tűnt és tűnik – az egész összefolyik, de így a jó, mert az érzés a lényeg, és nem a kapott pontok vagy a versenyek.

De ha mégis ki kéne emelnem valamit, a sportnapot mondanám. Ez is megmutatja azt, hogy a Morgilla elérte a célját. A zöld csapatot erősítettem – lehet nem nyertünk a fociban vagy a kötélhúzásban (meg a kidobósban, meg a kosárban, stb. :D), de egy olyan csapat tagja lehettem, ahol segítettek megvalósítani a legmeredekebb ötleteinket, ahol megmutathattam az erősségeim, ahol nem éreztem azt, hogy cserben hagynának – akkor sem, ha nem fogunk győzni, és jobb lenne feladni. Hiszen nem is erről szólt az egész.

Hát akkor miről? Új barátokról, bulikról, egy macskáról, akit az Insta sztárjává tettünk...meg az érzésről. A mórás szellemről.

MOSÓGÉPKULCSÉRT INDULTAM

MORGILLA, SZERVEZŐI SZEMMEL

Írta: Tornai Henrietta

...és a Morgilla szervezői csapat tagja lettem. Korábban úgy gondoltam, hogy ha nem tudok dönteni, melyik csapat tagja lennék szívesen, akkor idén csak kívülállóként kísérem a Morgilla eseményeit, de szervező nem leszek. Majd egy fáradt, nagymosásra kész tudatállapotban megtalált a kezdetleges - pár főből álló - szervezői csoport, és magukkal rántottak. Akkor még nem tudtam, hogy milyen jól döntöttem.

Még márciusban elkezdődtek a szervezői megbeszélések. Az első találkozón kiderült, hogy szerencsére egész nagy csapattal vághatunk neki a munkának. Életkor és Morgilla-tapasztalat alapján is elég színes összetételű lett a gárda, ami csak az előnyünkre vált a továbbiakban. Nagyon sok friss ötlet érkezett, amiket Morgilla kompatibilissé alakítottunk. Nekem ez már az ötödik évem volt, hogy részt vehettem ezen az eseményen, de az első, amikor szervezőként is, így más szempontból is ráláthattam az események miéjtjére.

A korábbi rémtörténetek közül egyik sem vált valóra szerencsére. Nem voltak éjszakába nyúló, belső konfliktusokkal, veszekedésekkel teli megbeszélések. Minden alkalommal időben tudtunk kezdeni, jó hangulatban teltek a találkozók, kreatív ötletek születtek, és talán egyszer sem végeztünk 11 után. Annyi jó feladatot sikerült összeszednünk, hogy a véglegesítésnél az okozott problémát, hogy a lehető legtöbbet be tudjunk illeszteni a programba, és nagy szervezői kedvencek ne maradjanak ki. Sajnos néhány érdekes feladat így is kiesett, de jövőre még van esélyük.

Az előfeladatok kiosztása volt az első olyan állomása az előkészületeknek, amikor számomra elkezdett valóssá válni az egész. Ugyanolyan izgalommal ültem ott a feladatok kiosztása előtt, mint előző években, de most először nem azért, mert a feladatokra voltam kíváncsi, hanem arra, hogy mit hoznak ki belőlük a csapatok. Akkor találkoztunk először a jelöltekkel és helyetteseikkel, valamint ők is velünk és az első feladatokkal. Utólag is bocsi, de a reakciókon nagyon jól szórakoztunk. Jó volt látni, hogy mekkora meglepetés érte a megjelenteket a feladatok elolvasása közben.

A csapatinsta feladat az egyik nagy kedvencem lett idén. Olyan jó volt látni, mi történik a csapatokkal, hogyan készültek, és mennyire várjátok már, hogy kezdetét vegye a többnapos garantált szórakozás. Az pedig, hogy vannak, akik még mindig gondolják ezeket a profilokat, mutatja, hogy szerintetek is jó ötlet volt. Gondoltuk, mi se maradjunk ki a jóból, így mi is elindítottuk a szervezői instát. Ez is azon lépések közé tartozott szerintem, amivel mi is elkezdünk csapatná válni. Csapatná válásunk jelképe a csapatkabalánk lett, amit nagyon-nagyon köszönünk Aletának!

A csodás vlogok után alig vártuk, hogy láthassuk a filmeket és klipeket. Idén sem okozott csalódást egyik csapat sem számomra. Imádtam

minden percét a vetítésnek, csodás volt a hangulat. A klipek vetítésekor már olyan buli indult el, ami megalapozta a következő napok hangulatát.

A következő két nap programjai nem tartoztak a kedvenceim közé eddig (jó, talán a bevonulás még igen). Végre egy szellemi vetélkedő, amin végig jól szórakoztam - ez az a program, amit kötelező szenvedésként éltem meg az előző években. Jó volt látni, ahogy a Mindent vagy semmit alatt minden egyes megszerzett (fél)pontnak úgy örültek. Nagyon sok munkánk volt abban, hogy ilyen kevés pontot tudjatok szerezni!

Sajnos a pénteki sorversenyek ideje alatt nem tudtam ott lenni, de úgy hallottam, jók voltak a feladatok. A csapatversenyek ideje alatt, a bográcsok mellett váratlan módon folytatódott a csütörtök esti buli (vagy elkezdődött a pénteki?!). Alkalmi fotósként örültem neki, hogy ennyi megörökítendő pillanatot alkottatok akkor. Persze azért a pályán pontokért küzdő csapatagokról is volt alkalmam lőni pár képet.

A városi vetélkedőn állomáson voltam feladatozni, ami legnagyobb részt várakozással telt, de amíg ott voltatok, mi is jól szórakoztunk szervezőtársammal, és úgy tűnt, nektek is tetszett a játék. Meglepően szívesen robbant volna mindenki, miután már megállítottuk a stoppert. ;)

Az általam nagyon várt sorozatfelismerős játéokra a kolimpián került sor. Elnézést a nehezebb, kevésbé mai részekért, de meglepően sok helyes találat született!

Lelkileg fel voltam készülve az eredményhirdetés előtti, utolsó pillanatos pontozásokra, hogy még sok feladatunk lesz, de olyan jól működött a mi kis csapatunk, hogy szinte rögtön megszűltek a pontok (nekem legalábbis úgy tűnt). Az eredményhirdetésen is remek volt a hangulat, jó volt látni, hogy tényleg Egy csapat vagyunk! Persze, mint tudjuk, vannak győztesek és győztesebbek, sőt leggyőztesebbek is...

Gratulálok minden csapatnak és jelöltnek, nagyon ügyes volt mindenki! Örültem, hogy én is egy csapat tagja voltam, és szervezőként részese lehettem ennek a barátságos, bulizós, együtt nagy csapatot alkotó, még a vasárnap reggel után is hetekig aftert ülő/ivó Morgillának! Köszönöm ezt az élményt!

(...és amikor vasárnap eltakarítottuk a romokat, kértem ismét egy mosógépkulcsot)

Írta: Mohai Aletta

A 2018-as Morgilla, mint mindegyik a maga nemében, igazán különleges volt, hiszen három óriási szívű férfiember indult jelöltként. A Móra Nyúz velük készített interjút, melyben megosztják velünk érzéseiket és élményeiket, milyen volt az egyik legkedveltebb kollégiumi rendezvényt a csapatok kapitányaiként átélni.

Brasnyó Levente, vagy Brasi, ahogy mindenki ismeri, a kék csapat jelöltjeként indult. Ez a team már negyedik éve áll fenn és vesz részt a barátságos versenyen, indulásuk óta mindig eggyel feljebb lépve végeztek a dobogón, s így idén nem megszakítva a szép számsorozatot, megnyerték a Morgillát.

Brasi nagyon megszerette a csapatát és rengeteg barátot szerzett. Nagyon büszke arra, hogy négy év után is egyben volt a társaság, és mindenki ígéretéhez híven megjelent, hogy segítse őt, szurkoljon, és részese legyen a Morgillának.

Szerinte azok a feladattípusok tetszettek leginkább a csapatának, amelyek teljesítéséhez ki kellett mozdulni, például fotózni a városba, vagy klipet forgatni, „nemcsak bent ülni és hímezgetni”.

Az interjú során megtudtam, hogy először egy western téma köré tervezték felépíteni a kék csapat imidzsét, de aztán a társaság bedobta ezt az Én kis falumat idéző pityókás vidéki stilet,

ami jobban illett hozzájuk, és úgy tűnt a hangulatot figyelve, meg is érte a gyors arculatváltás, a győzelemtől már nem is beszélve.

Bár – Brasi állítása szerint – a végén komolyan izgulni kezdtek a pontok miatt, mert a finishben a kékék bizony nagyon elfáradtak és nem teljesítettek olyan magasan, mint az elején.

Aranyos kabalaállatkájuk persze ezeken a nehéz pillanatokon is átsegítette őket, és mint megtudtam, egy kék malacnak készült, méghozzá szabásminta alapján, csak szegénynek hosszú orocskája lett, így aztán már volt elefánt, delfin és még sok mutáció, talán éppen csak malacka nem.

Megkérdeztem, milyen eredete van a kék színnek, miért választotta ezt a négy évvel ezelőtti csapat. Kiderült, hogy ennek elég paraszti egyszerű oka van: mert ilyen még nem volt. De azt is megtudtam, hogy Brasi szerint mindegy is milyen színű pólóban van az ő kis csapata, a lényeg, azok az emberek voltak ott vele, akiket szeret.

Hasonló kérdéseket tettem fel Ötvös Dávidnak is, aki nem kevésbé szeretetteljesen nyilatkozott csapatáról.

Mire vagy a legbüszkébb a csapatodat illetően?

Az egyik, ami nagy büszkeséggel tölt el, hogy a csapat, amilyen későn szerveződött össze, annyira összetartó maradt az egész esemény alatt. Nem volt köztünk széthúzás és folyamatosan együtt tudtunk dolgozni, holott egy nagyon fiatal csapatról beszélünk. A másik király dolog, hogy a Koboldok, olyan emberekből álltak, akik közel állnak hozzám és egymáshoz. Baráti alapon szerveződünk, meg persze zenei alapon is.

Melyik feladatot éreztétek a leginkább sajátotoknak! Melyikben találtátok meg önmagotokat?

A bevonulást mindenképpen itt kell megemlítenem, hiszen abban az én kis művészetekben tehetséges csapatom minden téren ki tudott teljesedni. Együtt rakták össze a táncot, úgy írtuk meg a szöveget, hogy kellően drámai legyen, az egészet egy tornateremnyi színháznak fogtuk fel és persze a végén ott volt a zene, ami olyan közel áll az egész csapathoz. Az egyik legnagyobb buli volt, és mi mindig megtaláljuk önmagunkat a bulizásban.

Mi a története a zöld színű pólótoknak?

Egyrészt nagyon szeretem a zöldet. Másrészt két évvel ezelőtt Kornél Morgilláján zöld pólót viseltünk és akkor megdumáltuk, hogy a következő években az akkori 16-os szoba tagjai sorra fognak jelöltséget vállalni és viszik tovább azt a zöld csapatot. Akkor, 2016-ban a Réger Attila

féle zöld szellemet igyekeztünk továbbvinni, rá egy évre Ricsi önfeláldozásával nem sikerült csapatot alkotni, de idén a zöld póló magában rejtette Attila örökségét, Kornél lelkesedését és Ricsi áldozatkésztségét. Remélem az utódom is tud mit örökölni tőlem.

Honnan jött nektek ez az ír téma?

Kiskoromban volt szerencsém két évet kint tölteni Írországbán. Ott tanultam, szüleim kint dolgoztak. Már akkor is lenyűgözött az ír mitológia sokszínűsége. Ha az ember kicsit utánakutat, akkor láthatja, hogy nemcsak koboldok meg tündérek vannak, hanem egy csomó más alak is. Ezen túl az élet szeretete, meg persze a jó piaké is nagyon jellemző az írekre, ami az egész gondolkodásomra hatással van. Amikor Mórás lettem, hallottam a Morgilláról, majd később át is éltem és azt gondoltam, hogy ez a „buli, tánc, pia, szép lányok, jóarc fiúk” életérzés, ami a koliban uralkodik ilyenkor tökéletesen visszaadja az ír hangulatot, így hát nem is volt kérdés, hogy mi lesz az én csapatom témája.

A végére még annyit szeretnék hozzáfűzni, hogy a hangulatdíj, amit nyertünk, az egyik legbecesebb dolog, amivel jutalmazhattak minket, hiszen mindazt testesíti meg, amit kitűztünk célul magunk elé, hogy jól érezzük magunkat és ezáltal másoknak is király napja legyen. Üzenem minden kis koboldomnak és tündéremnek, akik ezt most olvassák, hogy erre mindig legyenek büszkék.

Köszönöm szépen a megkeresést, jó érzés volt így, két hónap távlatából visszaidézni a Morgilla eseményeit.

Kujbi csapatának gyökerei sokkal mélyebbre nyúlnak vissza, mint azt gondolnánk, olyanannyira, hogy ő maga sem tudta megmondani, mikor is jöttek össze a feketék. Épp ezért is nagyon büszke arra, hogy a legrégebbi arcok még ma is tudtak időt szakítani a Morgillára.

Kujbi már sokszor végigcsinálta ezt a párnapos csapatversenyt, de jelöltként teljesen más élményt nyújtott számára. Bár bevallása szerint először félt, hogy nem lesz ideje a sok munkája mellett lelkiismeretesen ellátni a csapatkapitányi kötelességeit, azért végül sikerült lecsupaszítania és munkamentesítenie ezt a pár napot, így végül kiélvezhette a szerepet, melyben a döntéshozói rész igen szimpatikus volt neki. Mint tudjuk, Kujbi a Móra Koliban is dolgozik, de Igazgató Úr toleranciájának és kedvességének köszönhetően erre sem volt nagy gondja ezekben a napokban.

A fekete csapat kedvenc feladata a klip forgatása volt, amikor rengeteget nevettek. Dorina *Buli buli* című számának utánzata reggel 9-től estig készült. Bár mi is nevettünk a már elkészült klipben, Kujbi azt mondja, mi el sem tudjuk képzelni, mekkora élmény volt egy egész napot a hasfájásig kacagva végigcsinálni. Ezalatt az egy nap alatt ők annyit nevettek, mint az emberiség ezer év alatt. Ennél a pontnál arra a közös egyezésre jutottunk, hogy több morgilla kéne a világba.

És hogy ennek a nevetős csapatnak honnan jött a fekete szín? Kujbi levezette nekem, hogy a feketének leginkább negatív konnotációi vannak, hiszen leginkább a halálra és szomorú dolgokra asszociálunk róla. Azonban ezt egy másik oldalról is meg lehet közelíteni, mégpedig a zene felől. Ugyanis – ahogyan ő mesélte – már az első fekete csapatot is a dark zene hozta össze, tehát ez a metálos zúzósdi igen meghatározó a tagok körében. Ám ez nem csak egy szín, egy zene, hanem életérzés, és az öszertartozásukat jelöli.

Bár idén kicsit kevesen voltak, de annyira nem bánták, ebből is kihozták a legjobbat, hiszen így legalább mindenkinek megvolt a maga kis feladata.

Kujbinak az tetszett különösen, hogy idén visszajött a Morgilla régi szellemisége. A hétköznapiakban nincs igazán alkalom arra, hogy közel kerüljünk egymáshoz, ennek viszont ez a párnapos csapatverseny jó teret ad. Kujbiban felidéződtek a régi mórás állapotok, amikor az emberek nyitottabban álltak egymáshoz, sokkal szociálisabb, organikusabb közösségek voltak. Ma már – mondta a fekete csapat jelöljete – sajnos nagyon sokakat beszippant a számítástechnika, de a Morgilla most egy bizonyítékul szolgált számára, ahogy feltörték belőle az ősi érzések, hogy még nincs veszve az új generáció, még van remény, hogy egy összetartó társadalomban éljünk.

KOLLÉGIUMI KIRÁNDULÁS

NŐI SZEMMEL

Írta: Böröc Renáta

Fotó: Kujbus Tamás

A vizsgaidőszak háromnapos pihenője, a nyár elindítója a kollégiumi kirándulás volt. A Dunántúlra vezetett az utunk. Sok szép helyet bejártunk. Kanyargós, kis szűk utcák, terek, templomok és várak; kilátók, ahol ameddig a szem ellát, gyönyörű a táj.

Első állomásunk Pannonhalma volt, ahol az apátság falai között megismerhettük a bencés rend történetét, megtekinthettük a könyvtárat és a bazilikát. Pannonhalmáról Győrbe érkeztünk. A folyók találkozásának a két színe, a varázslatos utcák, a városháza mind különleges. A város igyekszik a turisták igényit kielégíteni. Az utcákon bazárosok, emlékboltok, finom borozók és különféle programok vártak bennünket. A szállásunk Szombathelyen volt, ahol a barokk épületek színesítették a város összképét. Megnéztük a település nevezetességeit, a templomokat, a romkertet, a zsinagógát, a városházát, az Iseum Savariensét, és természetesen Szombathely éjszakai életét is éltük, ahogy kell.

Az Írottó történelmi szerepét is megismertük, a Dunántúl legmagasabb pontján pedig az egész térséget beláttuk. A táj szépsége csodálatra méltó. A lékai várban éppen középkori várjátékok voltak, egy-egy programban mi magunk is részt vettünk. Lehetőségünk volt megismerni különféle fegyvereket, a fegyverforgatás módját, valamint szemügyre vehettük, hogy milyen volt a vár berendezése, hiszen gyönyörű termek tárultak elénk a különleges bútorokkal. Kívánság szerint hárfát és ágyúszót is hallgathattunk.

A következő vár, amit elfoglaltunk, a Jurisics vár volt, Kőszegen. A város főterén jóleső volt a séta a múlt és a jelen találkozásában.

A 13. században épült Jáki templomot is utunkba ejtettük. Megismertük a templom történeti múltját és építészeti jelentőségét is.

Székesfehérváron a város főterének nevezetességeiről hallgattunk szakszerű ismertetést. Székesfehérváron minden kis szobornak érdekes története van, amit a helyiek ismernek, és szívesen mesélnek róluk az odalátogatóknak. A séta során megnéztük többek között a Szent István Bazilikát, a Szent Imre templomot, a középkori romkertet, a Virágórát és az Országalmát is.

A kiránduláson nagyon sok szép várost megismertünk, azok kulturális életét, építészetét, szokásait, hagyományait. Szabadidőben várost néztünk, ettünk, ittunk, jól éreztük magunkat. Kellemes kikapcsolódás, kellemes három nap volt.

KOLLÉGIUMI KIRÁNDULÁS FÉRFISZEMMEL

8-án reggel fél 9 körül indultunk a kollégium elől, az út hosszúnak ígérkezett, ezért viccekkel és fröccsözéssel mulattuk az időt a busz hátuljában. Délután 2 körül megérkeztünk első célpontunkhoz, Pannonhalmára. A 996-ban alapított Bencés Főapátságot alaposan körbejártuk és közben érdekes információkat hallgathattunk róla. Egy rövid pihenő után továbbindultunk Győrbe, ahová 4 körül érkeztünk. A városban szabadprogram volt, így valaki városnézéssel, míg mások egy gyros tál mellett töltődtek fel. Este 7 óra után érkeztünk meg Szombathelyre, ahol először elfoglaltuk a szállásunkat a Savaria Középiskola kollégiumában, majd a Gól Étteremben fogyasztottuk el az ízletes és bőséges vacsoránkat. Az este további részében ismét szabadprogram következett, így akikben volt még erő, azokkal felfedeztük a közeli Fortuna és Malom nevezetű sörözőket.

Másnap fél 10 körül érkeztünk meg Írott-kőre, egy kényelmes túra után elértük a magyar-osztrák határon található kilátót, ahonnan lélegzetelállító volt a táj. Fél 1 körül a lékai várhoz vezetett tovább az utunk, ahol éppen középkori lovagi játékok, vásárok és fegyverkiállítások kaptak helyet, ami sok turistát is vonzott. A pincétől kezdve a kínzókamrán át a lovagi teremig felfedezhettük a várat. Sokakat érdekelték a régi kardok, bárdok és szekercék, amelyeket kezünkbe is foghattunk és fotózkodhattunk velük. Meg kell hagyni, hogy szép volt a vár és a kiállítás, de a magyarországi várak látványosabbak. Fél 4 körül már Kőszegen voltunk, ahol ismét mindenki szabadon alakíthatta programját. A város főterén álló Jézus Szíve templom megcsodálása után néhányan a kőszegi vár felfedezésére indultunk. Itt is megvizsgálhattuk a lovagtermet, a különböző kiállításokat, felpróbálhattuk a királyi és a királynői ruhát, sőt a vár tornyában még harangozhattunk is. Este 8 órára visszatértünk Szombathelyre, mert a vacsora már várt ránk, utána ismét felfedezhettük a város vendéglátóegységeit.

Vasárnap délelőtt Szombathely nevezeteseit fedeztük fel, majd Ják fele vezetett utunk, ahová 11 körül érkeztünk meg. A jáki bencés

Írta: Deák Ádám

Fotó: Kujbus Tamás

Június 8. és 10. között a kollégium lakói a több éve hagyománnyá vált kiránduláson vehettek részt. Ezúttal Pannonhalma, Győr, Szombathely, Írott-kő, Léka, Kőszeg, Ják és Székesfehérvár voltak a célpontok.

templomot csodálhattuk meg, amely román stílusban épült és hazánkban szinte egyedülálló. A csoportos fotózkodás után elindultunk utolsó célpontunkhoz, Székesfehérvárra. Ebéd után felfedeztük a város látványosságait volt kollégistánk, Kajcsa Szilárd segítségével. Fél 4 körül indultunk vissza Szegedre, este 7 körül még megálltunk Soltvadkerten, ahol egy fagy mellett rövid pihenőt tartottunk. Fél 9 körül érkezünk vissza a kollégiumba fáradtan, de rengeteg élménnyel gazdagodva. A péntek estét leszámítva az időjárásra sem lehetett panaszunk, hiszen mindhárom

VÉGZŐS BÚCSÚZTATÓ

Aki egyszer Mórás lesz, örökre Mórás marad

Írta: Drozdik Evelin

Az ember mindig akkor érzi, hogy véget ér valami, amikor már fizikailag is tapintható. Legalább is nálam biztosan így van. Amikor megkaptam emailben a levelet a Kollégiumi Bizottságtól, hogy várnak szeretettel a végzős búcsúztatóra, kicsit összeszorult a szívem és rájöttem, hogy tényleg vége az egyetemi éveknak. Persze már a szakdolgozat leadása, az államvizsga is intő jelek voltak, de ez mégis másként érintett.

Szeptemberben lesz 5 éve, hogy átléptem a Móra küszöbét és bevallom egyke gyerekként nem számítottam sok jóra, már ha csak azt nézzük, hogy meg kellett osztanom a szobámat másokkal is. Azonban a kezdeti féltelmek ellenére életem egyik legszebb 5 évét kaptam. Az első három évben a 22-es szobával minden kollégiumi rendezvényen részt vettünk, szinte minden buliban lent voltunk. Igazi kolis egyetemistaként éltük meg a mindennapjainkat. A mesterképzés alatt viszont kaptam egy jó lehetőséget és munkát az élettől, így a felhőtlen szórakozást a komoly szakmai fejlődés vette át. De aki ismer tudja, hogy ez azért nem gátolt meg abban, hogy hajnal 4-5-ig lent legyek Dzsisivel a kóli buliban, vagy bort osztogassak a bormustrán, vagy a MóraNyúz szerkesztő stábjával az újságot képviseljük az Öntevékeny Csoportok Éjszakáján. Sőt 5. emeleti drága volt szobatársammal, Violával tököket is faragtunk és az egyik farsangra extra szuper dekorációt is készítettünk, időt és energiát nem kímélve. És még sorolhatnám az élményeket...

De ez csak egy a sokból. A végzős búcsúztatón Kovács Attila, igazgató úr, Vass Viki, kollégiumi tanár és Apjok Niki, kollégiumi bizottsági titkár lelkesítő és búcsúszavai után mindannyian elmondhattuk a legszebb élményeinket. Legfőbbképpen azt: köszönjük, hogy itt lehettünk és megfogadjuk a tanácsot, miszerint a ebben az örülten rohanó és technika által vezérelt világban néha kicsit lassítunk, hogy élvezzük az élet ízét.

Bár sokan még maradtok, de szeretném nektek Mohai Aletta tollából származó dalt tolmácsolni, hiszen ezt Nekünk, Mórásoknak írta.

Ott ahol a madár se jár,
Újszegeden rég ott áll
És ligeten s a hídon át
Annyi évig várt Reád
Otthonod volt és most már

Búcsúzol, hisz új élet vár Rád,
Búcsúzol, menj hát repülj tovább.
De látunk még, ha visszarepít a szél,
Ugye látunk még, néha benézhetnél.

S bár száz lakó lesz még,
Ezer éjjel hol te rég
Várj csak várj, azért ne búsulj még,
Emléked bennünk örökké él.

7. RÉSZ

Múltidéző szemelvények a volt és régi kollégisták visszaemlékezéseiből

London - Nekem mondd?

Írta: Vass Viktória

Legendás 2011-es Morgilla-csapatáról és egy szürreálisnak ható, ám annál akkurátusabban megalkotott Britney-klipről a mai mórás számára is ismerősen hangozhat a jelenleg Londonban élő Mester Peti neve. Akik jobban ismerik, azoknak egyáltalán nem kell bemutatnunk, akiknek pedig csak az előbb említett képsorokból dereng valami róla, azoknak eláruljuk, hogy 2006-tól 2013-ig lakott a Mórában nem kevésbé illusztris szobatársak támogató körében, mint például Móki, Mayer Jani, Kövesdi Dani, Farki, Nagy Bence vagy Dzsi. A felsorolt barátok már önmagukban sokat elárulnak Peti személyiségéről, ám emellett sem mehetünk el vele kapcsolatban, hogy amit a fejébe vesz, azt mindenáron véghezviszi. Mindez hosszútávon nagyon szép sikereket eredményez számára, még ha a rögzös úton néha néhány kanyart is be kell iktatnia, hogy elérje, amit szeretne. Ez a rovat kiválóan alkalmas arra, hogy példáján keresztül bemutassuk, hogy sok-sok küzdelem árán mennyivel közelebb kerülhetünk rövidebb- és hosszabbtávú céljainkhoz, és hogy a hozzájuk vezető úton a túlélés mellett ÉLNI is igencsak lehetséges.

Amióta beszélsz a felnőtt életteddel kapcsolatos célokról, mindig is külföldre vágytál. Miután kiléptél a Mórából, milyen mérföldköveken át vezetett az utad a mai londoni életedig?

Abban a hónapban, amikor otthagytam a Mórát, felköltöztem Pestre. Munka után kellett néz-nem, szociológusként HR-es irányba indultam el. Ismerősön keresztül gyakornoki pozíciót szereztem, majd még egyet, mindkettőt részmunka-időben. Ez tartott fél évig, utána kényszerűségből váltani kellett telefonos ügyfélszolgálatra, majd szeptembertől megint diákmunkás voltam a Telenornál, szintén ügyfélszolgálaton. Ott született meg az ötlet, hogy el kellene kezdeni foglalkozni a külföldi tervekkel. 2014 áprilisáig szakdogát írtam, közben sikerült megszereznem egy ír-

szági pozíciót az Európai Önkéntes Szolgálatnál (akkor EVS, ma Erasmus+). Az államvizsgám után 9 nappal, június közepén már a repülön ültem és egy évet önkénteskedtem Írországbán egy 7-18 éveseknek szóló after school clubban/napköziben, amelynek az volt a célja, hogy az ottani gyerekek iskola után, sportoljanak, játszanak, szocializálódjanak.

A program lejártá után, 2015 júliusában költöztem Londonba, ahol azóta a kilencedik állásomban dolgozom, ha a kisebbeket is beleszámítjuk. Első évben mosogattam, gyárban dolgoztam és biztonsági őrködtem, majd egy átmeneti időszakot követően nagyon sok keresgélés után sikerült végre egy irodai munkát találni: onnantól nagymértékben megváltozott az életszínvonalam. Nagyjából egy évig szerződéses, határozott idejű irodai munkáim voltak, 2017 májusától van állandó pozícióm, amelyben most is vagyok.

A nagyobb állomások említése után térjünk vissza kicsit Írországhoz. Szerinted mit jelent majd neked az az időszak, ha mondjuk 80 évesen emlékszel vissza rá?

A külföldre költözés viszonylag nagy lépés az ember életében, amit én próbáltam minél sikeresebben abszolválni. A másik opcióm az lett volna, hogy minden nélkül kimegyek valahova és hajrá. Ehelyett szerencsét próbáltam egy viszonylag szervezett környezetben: az önkéntes programban mindent álltak, szállást adtak, zsebpénzt, és olyan emberek vettek körül a munkahelyemen, akikre lehetett számítani. Ez számomra tulajdonképpen egy burok volt, amiből tudtam, hogy majd ki kell lépnem, de első nagy lépésnek nagyon jó döntés volt. Megtanultam, hogy milyen egy angol anyanyelvű országban élni, egy mondhatnám, hogy más, de mégsem annyira más, mert európai kultúrában. Kipróbáltam tehát, hogy milyen külföldön élni, és láttam, hogy megy, de ha nem ment volna, itt akkor sem lett

volna nagy gond. A lényeg tehát az volt, hogy ne rögtön a nagy semmibe ugorjak anélkül, hogy tudnám, hogy kezelem az ilyen szituációkat.

Milyen volt az átmenet Írország és London között?

Nagyon határozott célokkal mentem külföldre, így fél év után éreztem is, hogy már lépnek tovább, a 15 ezres kisvárosból vágytam Londonba. Ott is hagyhattam volna a programot szankció nélkül, de így magát a szervezetet cserbenhagytam volna, így azt mondtam magamnak, nem azon a 6 hónapon múlik, amíg lejár az önkéntesség.

A fél év letelte után jelentős napok és hetek következtek. Nekem csak lelkesedésem volt, azon kívül semmilyen erőforrásom. Pénzt gyakorlatilag az önkéntes program zsebpénzéből tettem félre az utolsó két-három hónapban. Minden és mindenki nélkül indultam Londonba, ahol egy-két barátom már élt kinn, de szintén nagyon kezdeti fázisban. Szállást egy magyar ügynökségen keresztül intéztem, amikor a két ország között két hétre Magyarországra jöttem.

Mi történt az érkezés után?

Az első napon önéletrajzokkal próbáltam körbejárni a környéket, sikertelenül. A második napon az elsőként az interneten talált állásinterjúja után kettő perccel hívtak is próbaműszakra, mosogatni. Másnap kezdtem, tehát a második naptól volt munkám, ami másfél hónapig tartott. Sokat mosogattam korábban otthon vagy a kolyban, de napi 15 órában heti öt-hat napon, állva, azért nem ugyanaz. Nem volt minden műszak ilyen hosszú, de átlag 60-65 órát mosogattam hetente. Az első teljes havi fizetésem után el is jöttem innen, majd beígérték egy munkát, ami projektszinten nem valósult meg, így egy hónapig munkanélküli voltam, interjúkra jártam.

Amikor nagyon elfogyott a pénzem, egy ügynökséghez fordultam, ahonnan 40 perccel a kiléptem után hívtak, hogy mehetek egy nyomdaipari üzembe, szalag mellé. Ez eredetileg addig szólt, amíg szabin voltak az állandósok, de néhányunkat az ügynökségen keresztül megtartottak, én még 5 hónapig maradtam, a szalag után gépezelő lettem. Már az első naptól kezdve váltottam volna, sosem volt ez cél, megjegyzem, a mai

napig nem olyan helyen vagyok, ami a cél lenne. 15:30-tól 23:30-ig tartott a műszak, ha 12 órátunk, akkor hanjal 3-ig. A szociális életem ezzel a nullára csökkent, így senkivel nem tudtam öszszefutni, akit megismertem ott.

Az állásportálok böngészése során láttam, hogy a biztonsági őroknél már a kezdőknek is kicsivel többet fizetnek a minimálbérnél. Elvégeztem egy négynapos kurzust. Januárban kaptam az engedélyemet egy hétfői napon, szerdán már felvettek egy helyre, pénteken kezdhettem. Ezzel azt akarom elmondani, hogy az alacsony kvalifikációt igénylő munkákhoz elég gyorsan hozzá lehet jutni. Innentől kezdve shopping street-ek luxusüzletiben voltam ajtónálló, akinek alapvetően az a feladata, hogy kinyitja a belépőknek az ajtót, és persze nézi is, hogy ne legyen semmi probléma. El lehet képzelni, hogy ez mennyire volt izgalmas és kényelmes, és akkor ezt nagyon enyhén fejeztem ki. Konkrétan borzasztóan unalmas volt, annál is inkább, hogy a főnököm nem engedte, hogy beszélgessek az eladókkal, így voltak többórás szünetek, amikor semmi nem történt, te pedig semmit nem tehetél. Besokalltam és úgy léptem ki, hogy nem volt helyette más.

Azt éreztem, hogy szenvedni bárhol tudok, ilyen munkák miatt nem éri meg Londonba költözni, mindenkit hátrahagyni, stb., így elhatároztam, hogy mostmár össze kell hozni egy irodai munkát. A legnagyobb angol álláskereső oldal segítségével minden hirdetésre elküldtem a jelentkezésem, amiben csak benne volt, hogy adminisztrátor. Ha jól emlékszem, ez napi 500 álláshirdetés volt, de csak sablont csatoltam mindenhova, nem szelektáltam.

Így vettek fel egy kéthetes leltározási irodai munkára, ahol excelbe kellett adatokat felvinni, plusz telefont felvenni, postára járni, stb. Két hét után felajánlották, hogy még maradjak. Megmondom őszintén, azóta nem kerestem munkát, azóta már csak hívtak, vagy fejeződik vagy HR-esek. Két hónap után fogytak el a feladatok.

A következőm szintén irodai állást a Lild angliai központjában kaptam, ahol próbáltam úgy dolgozni, hogy lássák, hogy maradnék, és a lejárta után egy héttel vissza is hívtak volna, de akkor már szerencsére máshol dolgoztam: sikeres interjú után **felvettek egy zenei kiadóhoz** három hónapra, aminek nagyon örültem, hiszen

kerestem a stabilitást. Azon a részlegen voltam, ahol jogdíjak utalásával foglalkoztak. A környezet már a Lidlben is elég pöpec volt, de ez még korrektebbnek bizonyult, és annak külön örültem, hogy a zeneiparban kaptam munkát, mert ugye akkoriban ehhez kapcsolódtak a távlati céljaim, csak még a zenészdalról. Ez hatalmas vízváltó volt, amiatt is, mert gyakorlatilag a mai napig ennél a cégnél vagyok, csak most egy leányvállalatánál. Három hónap után hosszabbítottak még három hónapra és utána is nagyon szívesen átvettek volna, ha nem szűnik meg a részlegem, viszont a HR-es felajánlott egy pozíciót egy kisebb cégüknél. Egy nagyon jó hangulatú interjú után felvettek, és '17 májusa óta itt dolgozom.

Általánosságban már idáig is nagyon szép íve vannak ennek a történetnek. Mit éltél meg mégis a legnagyobb mélypontnak?

A biztonsági őr munkát. Vannak volt kolégáim, akik tudom, hogy 15 éve ezt csinálják. Nyilván van olyan embertípus, akinél ez működhet, én nem ilyen vagyok. Nagyobb luxusmárkákat forgalmazó cégeknél több látogató van, legalább rádnyitják az ajtót, érdeklődnek, legalább beszélgethetsz más biztonsági őrökkel, de én egy kis cégnél voltam, akik nem költenek marketingre, közel- és távol-keleti vevőkörük szájhagyomány útján ér hozzájuk. Többmillió táskák vannak, kevés a vásárló, átlag napi tíz, de volt olyan műszak, amikor öt óra alatt egyetlen ember jött be az ajtón és két percet maradt. A manager konkrétan nézte kamerán, hogy beszélgetsz-e, és ha igen, akkor feljött szólni, miközben az eladók beszélgethettek. Egy éve éltem akkor már Londonban, munka mellett dolgoztam a saját kis dolgaimon is, nem nagyon fordítottam gondot a szociális életre. Így csúnyán el tud magányosodni az ember akár egy 8,5 milliós városban is. Mindez kulminálódott, besokalltam és kiléptem. A következő hetekben arra sem tudtam rávenni magam, hogy munkát keressek. Nagyon nehéz időszak volt, akkor jött a Móra 50 éves évfordulója, amire már 10 évvel előtte terveztem menni, mert a 40 éves idején voltam elsős. Volt két jegyem Franciaországba a magyar válogatott Izland és Portugália elleni meccseire, azokra sem tudtam elmenni, plusz a tízéves osztálytalálkozómat is ki kellett hagynom. Egyikre sem volt pénzem.

Vészesen fogyni kezdett a pénz a bankszámlámról, így munkát kellett keresni. Néhány másodpercre nagyon haloványan végigfutott az agyamon, hogy Magyarországon esetleg milyen alternatíva várna engem, de ezt gyakorlatilag azonnal elvettem.

Ha valaki nem „Mester Peti”, akkor lehet, hogy az utóbbi 3 évben félévente/évente végleg hazaköltözött volna. Mi lebegett előtted?

Én évtizedes célokban gondolkodom. Az egészhez úgy álltam hozzá, amikor kiköltöztem, hogy tudtam, ez a következő pár év nagyon kemény lesz. Persze tök más, amikor az ember valóban meg is éli ezeket a dolgokat, nem lehet rájuk felkészülni. Úgy vagyok vele, hogy mindezzel szeretném megalapozni a hátralévő évtizedeim stabilitását, és ha ezért nekem most pár évet ilyen körülmények között kell élnem, akkor az is megéri.

Melyek ma a rövidebb és hosszabb távú célok? Változnak-e az idők során?

Amikor kijöttem, a dobolással szerettem volna karriert. Aztán pont ez a nehéz, magányos időszak ébresztett rá, hogy a zenészet nem nekem való, mert amellet, hogy ott van a banda, a stáb meg minden, a jövőben családdal én ezt nem vállalnám.

Észrevettem, hogy mindenféle előtanulmányok és képzés nélkül egy csomóan elkezdnek programozni a baráti társaságból. Ez a dolog engem mindig is vonzott, de valahogy az volt bennem, hogy én nem ilyen gondolkodással, aggyal születtem. Ahogy láttam, hogy több bölcsész végzettségű barátom is programozóként dolgozik, fogalmazódott meg bennem, hogy ezt nézzük meg, hátha számomra is lehetséges lenne. Nem tekinthetünk el attól, hogy mindez mindenféle esszenciális pozitívumokkal jár: nagyon jól fizetnek érte, szabad munka, otthonról, bárholnan végezhető.

Utánanézttem, utánakérdeztem barátoktól, hogy mennyi esélyem lenne megtanulni ezt a hivatást, és mindenhol csak pozitív válaszokat kaptam. Mindenki reálisnak vélte a célt, mivel csak az kell hozzá, hogy nagyon sokat gyakorolj. Most abszolút a programozás tehát a cél. Néhány hónapja fekdtem rá a dologra, munka mellett tanulok otthon internetről és a szakmában dolgozó barátaim útmutatása alapján, még ha napi 8,5 óra meló után nehéz is rávenni erre magát az embernek.

Szerinted ezzel akár életed végéig tudnál foglalkozni?

Abszolút igen. Most webfejlesztést tanulok. A kezdetekkor, amikor nagyon-nagyon alapszintű weblapokat hoztam létre, amelyeknél én állítottam be a háttér színét, a betűk méretét, vagy a szöveg helyét, arra kellett rájönnöm, hogy itt valamit létrehozok és én határozom meg, hogy ez a valami pontosan milyen legyen. Rájöttem, hogy eddigi életemben ez nem igazán kapott hangsúlyt például a szociológia szakon, így nagyon élveztem a pepecselést a weblapokkal. Igazán érdekel a technológia, és ebben az iparban benne lenni nagyon nagy álmom lenne.

Ahogy majd megismerem ezt a világot, lehet, hogy megjön valami máshoz is a kedvem. A játékfejlesztés sem állna távol tőlem, de azért az bonyolultabb, összetettebb dolog. Most az a cél, hogy elhelyezkedjek a programozással Londonban, ami szignifikáns váltás lenne az életemben.

Hosszú távon nekem New York a nagy álmom, ott szeretnék élni. A bevándorlás nagyon nehéz, de keresett szakmában dolgozó embereknek könnyebb, és a programozás meglehetősen keresett és egyre inkább az is lesz.

Mennyi időn belül látsz ezekre a dolgokra lehetőséget?

Elhelyezkedni év végig szeretnék, amire a szakmabeli barátaim szerint reális esély van, olyanra pedig konkrét példát tudok, aki 5 évvel azután, hogy programozni kezdett, családotul átköltözött Amerikába egy ottani pozíció be-

töltésére. Nagyon nagy kérdés, hogy én addigra mennyire leszek szakértője egy adott területnek, mennyire leszek jó benne. Ennél előrébb most nem nagyon tervezek, mert azt is meg kellett tanulnom magamról, hogy a hosszútávú célok is változnak az aktuális életszakasztól függően, ahogy én is változom. Nem beszélek arról, hogy mi lesz velem ötven évesen, mert lehet, hogy negyven évesen már teljesen mást szeretnék, de a felsoroltak a terveim a következő évekre.

Mindenképpen külföldön tervezem az életem, ami sokaknak talán furcsán hangozhat, viszont úgy érzem, a nyugati életforma minden hátrányával együtt is sokkal inkább nekem való. A pozitívumai mellett természetesen itt is vannak negatívumok, főleg egy bevándorló számára, annak ellenére, hogy soha semmilyen atrocitás nem ért. Az már maga negatívum, hogy otthagyd a családot, a barátokat és mindent, amit ismertél, és a nulláról kezdesz mindent.

Majdnem napra pontosan három éve élek Londonban, és azt látom, hogy amivel a legjobban megküzdnek az emberek, de legalábbis a magyarok, az a szociális élet, annak hiánya. A visszaköltözések nagy része is emiatt van, mert előbb-utóbb a munkát megoldja az ember úgy, hogy vagy eljut egy már kedvelhető szintre vagy beletörődik a helyzetébe. Elég sok magyar volt a gyárban, akik 10 éve ott dolgoznak. Nem élvezik egy percig sem, de elfogadták, pénzt keresnek, elmennek belőle nyaralni egyszer vagy kétszer egy évben. Szóval a baráti kapcsolatok kialakításának nehézsége, a párnélküliség, a nyelvi korlátok érinthetnek sok embert, amit ha egy idő után nem tudnak rendezni, akkor esélyes, hogy visszaköltöznek.

Nem mehetünk el mellett a sok élmény mellett, ami miatt Te első körben ezt a várost és egyáltalán a külföldi létet választottad. Hogyan éled meg a párhuzamot ezek és a sokszor nehéz mindennapok között?

Nyilván ez is egy nagyon fontos komponense az egésznek. Mivel egy nyugati nagyvárosról beszélünk, mondjuk egy koncerten olyan embereket láthatsz, akik elképzelhető, hogy soha nem ejtenék útba Magyarországot. Vagy ott vannak a világpremierok, a vörös szőnyeges bevonulások. Volt néhány óriási élményem ezekhez kapcsolódóan, de vehetünk egy százfős összejevetelt, egy koncertet egy kedvenc zeneszerzőmhöz kapcsol-

ódóan, amihez Londonban kell élni, és még az sem elég, hogy Angliában.

Én hatalmas teniszrajongó vagyok, és ott van a világ legrégebbi tenisztornája Wimbledonban, ahova minden évben megyek, és fantasztikus, hogy élőben láthatom ezeket a teniszszékeket. Ezekkel a dolgokkal próbálom egyre inkább megtölteni az életemet, persze nyilván nem csak ezekből áll egy élet, de nekem nagyon sokat jelentenek. A másik oldalról arra is rá kellett jönnöm, hogy olykor meg semmit nem jelentenek: elmegy rájuk az ember, akkor persze tök jó, és utána egy-két napig még megvan a hatásuk. Amikor Federert láttam életemben először a pályán, két napig folyamatosan mosolyogtam, de akkoriban még éppen mosogattam, és a 15 órás műszak végére már nem nagyon tudott érdekelni, hogy kit láttam, mivel ráadásul hazamentem a tízfős lakásba az idegen szobatársam mellé. Evidencia, de ha alapvetően nem jók az életkörülményeid, akkor ezek az akár kiemelkedően nagy élmények is nagyon időlegesek, nagyon rövid időre változtatnak meg akármit is. Ha az embernek már kialakul egy normális életszínvonala, és amellé még ilyen extra események társulnak, az viszont nagyon felemelő tud lenni. Ilyesmire a cél. Tudom, hogy ha Magyarországon alakítanék ki egy jó életet, akkor ezeket a dolgokat nem tudnám átélni, hiába 2,5 óra London. New York pedig persze még egy ugrás lenne...

Móra Nyúz - a Móra Ferenc Szakkollégium lapja

Megjelenik 130 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Főszerkesztő: Drozdik Evelin

Tördelőszerkesztő: Drozdik Evelin

Olvasószerkesztő: Vass Viktória

Korrektúra: Vass Viktória

Szerkesztők: Apjok Vivien, Born Boglárka, Böröc Renáta, Deák Ádám, Drozdik Evelin Haller Renáta, Ízing Máté, Kovács Attila, Kujbus Tamás, Majnár Sándor, Mohai Aletta, Paudits Noémi, Pavlicz Ágnes, Pálfi Antónia, Schütz Oszkár, Szilágyi Norbert, Tarczali Levente, Tolnai Kata, Tornai Henrietta, Vass Viktória

Szekeres Tamás, Vass Viktória, Vetráb Mercedes,

Borítókép: Lutz Gábor

Képek, illusztrációk: Béla Bálint, Ízing Máté, Kovács Attila, Kujbus Tamás, Lutz Gábor, Mester Péter, Mihácsi Bettina, Szilágyi György, Tornai Henrietta, Vass Viktória és még sokan mások

NYATA XXI fotó: Szakkollégiumi Mozgalom

Készült az NTP-SZKOLL-17-0029. sz. pályázat támogatásával